

II. Jeg skal ikke opholde mig ved flere mindre Omstændigheder, hvorved jeg ogsaa kunde godtgjøre, at der vilde være overordentlige Banstueligheder at overvinde for at bruge denne Lov. Jeg skal kun i Forbigaaende nævne, at man vanstelig vil kunne vide med Bestemthed, om en Opfindelse tidligere baade har været kjendt og iværksat. Der kommer tillige let Ubilligheder frem, idet Opfindelsen kan være kjendt, men ikke iværksat af den Grund, at Opfinderen har været altsfor usformuende til at iværksætte den, og der skær ogsaa let Uretfærdighed mod en saadan Mand. Men jeg vil bede ærede Medlemmer se paa det Affnit, som indeholdes i §§ 25—28, hvor der omtales Straffen for Indgrib i Patenthaverens Rettigheder. Man ser der, hvilke Konsekventer hele dette System fører til, idet nemlig Patenthaveren kan forlange, at Gjenstanden for den Opfindelse, som han har Patent paa, som er indført her i Landet, atter skal udføres. Det er altsaa ligesom et Indførselsforbud, her er Tale om. Naar man ser dette og veed, at disse Opfindelser have til Formaal at lette Folk Tilfredsstillelsen af deres Trang, saa forekommer det mig rigtigt nok, at her passer Billedet med den Sultne, som tilbagestøder Levnetsmidlerne. Der kommer tillige andre Mærkeligheder frem. Saavidt jeg veed, vil, dersom § 25 bliver Lov, en Lydsfer i Danmark nyde en Beskyttelse, som en Dansk ikke kommer til i Lydsland efter dets Patentordning. Der sættes meget strenge Straffe; den bestemmes først til Bøder paa indtil 1000 Kr., og dersom den Skyldige er en Arbejder, der har været ansat i Patenthaverens Forretning, kan Straffen endog saa stige til simpelt Fængsel indtil 6 Maanedes. Jeg tror ikke, at man i England nogensinde er gaaet videre end til Bøder. — Naar jeg paa det nuværende Standpunkt af Industriens og Videnskabens Udvikling tror at maatte yttre mig meget betænkelig lige overfor Patentvæsenet i Almindelighed, skal jeg være villig til at indrømme, at der har været den Tid, da Patentvæsenet havde sin store Nytte. Naar vi se tilbage paa den første Patentlovs Oprindelse i England for 250 Aar siden omtrent, vil man finde, at det var et Fremskridt; thi dengang blev der givet udelukkende Bevillinger paa visse Næringsbrug, og det var især for dem, der havde stor Indflydelse hos Regjeringen. Naarlig Dronning Elisabeth udstedte en stor Mængde saadanne Monopoler. Tilstanden blev tilsidst saa utaalelig, at man maatte ligesom søge at fravriste Regjeringen denne Bevillingsmyndighed. Kronen søgte at forsvare sine Prærogativer til det Yderste, men en Snes Aar efter Dronning Elisabeths Død er det lykkes at gjøre dette Fremskridt. Naar vi se, hvorledes den franske Patentlovgivning er opstaaet, maa ogsaa den kaldes et Fremskridt. Det var nemlig paa den franske Revolutions Tid, da Laugene havde saa stor Magt og fastsatte snorlige Reglementer for Svende- og Mesterstykker o. desl., og Opfin-

delsene bleve Laugenes, Korporationernes, Eiendom. Der gjaldt det om at beskytte Opfinderen mod Laugenes Tyranni og give ham Leilighed til selv at kunne udføre sin Opfindelse, istedetfor at den blev Laugenes Eiendom. For saa vidt betegner Loven der et Fremskridt, ligesom jo selve Laugvæsenet havde været et Fremskridt, idet det frigjorde den tredie Stand for de høiere Stænders Tyranni. Det er især fra England og Frankrig, at Patentlovene have deres Udpring; de kom fra England til Nordamerika, og de kom fra Frankrig til forskjellige andre europæiske Lande. Jeg har søgt at tilvebringe en Liste over de Patentlove, der have været gjældende. Jeg skal naturligvis ikke trætte ærede Medlemmer med at oplæse denne, men jeg vil kun sige, at naar man kaster et Blik paa denne Liste, som naturligvis ikke er nøjagtig, men dog har tilsigtet Fuldstændighed, vil man finde, at Patentlovgivningen atter og atter er bleven omændret. Man har ikke kunnet naae til noget tilfredsstillende Resultat. Naar jeg alene ser paa Frankrig, finder jeg inden den nugældende Hoved-*Patentlov* af 1844, at der er blevet stadfæstet 6 tidligere, og siden den Tid, alene inden 1864, er den bleven omændret 5 Gange. Det udtales, saavidt jeg husker, i Motiverne, at næsten alle civiliserede Lande have en Patentlovgivning; jeg har dog forgjæves søgt at finde en saadan for Norge; det er maaske feil, men jeg tror, at Norge staaer for Diebliffet ligesom Danmark. I Grækenland tror jeg heller ikke, der findes nogen, men det lægger jeg ingen Bægt paa, ligesom heller ikke, at der ikke findes nogen i Tyrkiet, fordi det er et lidet udviklet industrielt Land. Derimod er det bekjendt, at der ingen Patentlovgivning findes eller har været i Schweiz, og hvad man i Særdeleshed bør lægge Mærke til, er, at Holland, som i 1817 fik en Patentlov, for saa Aar siden har affskaffet den, saa at det ikke er rigtigt, hvad der staaer i Motiverne, hvor der gives Oplysning om den hollandske Patentlov. Der har i flere Lande, hvor man havde Patentlove, været nedsat Kommissioner for at tage under Overveielse, om man skulde affskaffe dem, og hvor man ikke havde Patentlove, indføre dem. Saaledes havde man et Par Kommissioner i England; men det er, som bekjendt, ikke let at komme bort fra, hvad man engang er kommen til. I Schweiz har der været en Kommission for at undersøge, om man ikke skulde indføre dem, men man er kommen til det Resultat, at man stod sig bedst ved ikke at have dem. Det synes mærkeligt, at Danmark ikke tidligere har tænkt paa, ialtsald ikke alvorligt, at indføre en Patentlov. Det kan maaske forklares i Hensynet til Gnevoostiden, hvorfor Patenter endnu her meddeles ved Bevilling; men der har været tænkt derpaa, det fremgaar af Rancelliffrivelsen af 14de December 1824, hvoraf man ser, at *Toldkammeret* havde gjort Udkast til en Lov om „udelukkende Bevillinger“; og en